

Fulgerul de pe cerul fără nori

---

*Evanghelia trebuia recuperată pentru popoare și
Dumnezeu l-a pregătit pe Whitefield să o predice.¹*

Iain H. Murray

Dacă aș putea alege să fiu oricine din istoria bisericii, aș fi George Whitefield. Nu spun asta datorită marilor sale abilități oratorice sau datorită recunoașterii sale mondiale, ci în special datorită zelului său evanghelistic enorm. Întâi de toate, Whitefield a insuflat în mine pasiune pentru predicare.

Prin intermediul lui Martin Luther am fost motivat să mă lupt pentru o proclamare mai directă a adevărului. De la Jean Calvin am dobândit o dorință mai mare de a predica din Scriptură într-un mod expozitiv. Prin intermediul lui Johnatan Edwards am fost pro-vocat în ceea ce privește disciplina în viața creștină de zi cu zi. De la Charles Spurgeon am învățat despre necesitatea unei preocupări intense pentru Evanghelia în fiecare predică. Dar când vine vorba despre George Whitefield am fost captivat de zelul său de neegalat în ceea ce privește proclamarea mesajului Evangheliei până la marginile Pământului.

În această carte, dorința mea este de a descoperi inima unui om care s-a consumat pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu. Speranța mea sinceră este ca exemplul lui George

Whitefield să îți reaprindă pasiunea de a duce numele lui Isus la toate popoarele. Mă rog ca această carte să ajute o nouă generație de predicatori ai Evangheliei să intre în câmpul de misiune care este deja alb și pregătit pentru seceriș. Dar înainte de a examina viața și lucrarea acestui om extraordinar, dă-mi voie să lămuresc întâi de toate contextul istoric în care a trăit.

Secolul al XVIII-lea a fost pentru lumea vorbitoare de limba engleză o perioadă monumentală de treziri spirituale. Martin Lloyd-Jones a numit aceste vremuri „cea mai mare manifestare a puterii Duhului Sfânt de la perioada apostolică încoace.”² Această perioadă s-a dovedit a fi una dintre cele mai neasemuite perioade de eforturi și treziri de natură spirituală. Efectele s-au răspândit pe două continente și au fost de-a dreptul dramatice, în special datorită letargiei spirituale care pătrunsesse în biserica și în cultura acelor zile. Această perioadă s-a dovedit a fi nici mai mult nici mai puțin decât „a doua reformă”.

Începând din secolul al XVII-lea, predicarea Evangheliei s-a diluat în întreaga Europă, dar mai ales în Anglia. Biserica de stat era deja în declin spiritual. Presbiterienii erau slăbiți, iar bapțiștii generaliști au început să alunece de la arminianism spre unitarianism.

Numeroși factori au cauzat aceste zile de declin. Multe biserici nu mai cereau ca membrii ei să fie născuți din nou și erau indiferente cu privire la cei care erau admiși la Cina Domnului. Puritanismul a suferit o lovitură puternică atunci când Parlamentul a dat *Actul uniformității* în 1662 care a divizat pentru totdeauna Biserica Angliei de toate celelalte denominațiuni protestante, cunoscuți ulterior și ca *Dizidenți*.³ Sub domnia lui Charles II, acest decret a determinat o formă

publică de rugăciuni mult mai asemănătoare cu cele din Biserica Catolică, preoția, sacramentele și alte ritualuri care au apărut în Biserica Angliei. Slujitorilor puritani li s-a cerut să renunțe la ordinări și să fie reordinați sub această nouă formă de către biserica de stat.

Această criză a ajuns în punctul culminant pe 24 august 1662, în ziua de Sfântul Bartolomeu, când două mii de slujitori puritani au fost dați afară din bisericile lor. Într-o singură zi, cea mai mare generație de predicatori ai Evangheliei a fost dată afară de la amvoane și i s-a interzis să mai predice. Acești slujitori puritani au suferit restricții și mai mari odată cu publicarea *Actului cu privire la casele de rugăciune* în 1664. Li s-a interzis să predice pe câmpii sau să conducă servicii private de închinare în casele enoriașilor. Restricții suplimentare au venit odată cu *Actul celor cinci mile* din 1665 care, practic interzicea slujitorilor care nu erau ordinați de biserica de stat să se apropie la mai puțin de cinci mile de fostele lor biserici sau de orice localitate.

Această persecuție a fost oprită în 1689 de *Actul Toleranței* emis sub William și Maria, dar până la acea vreme, majoritatea liderilor puritani muriseră deja. Întrucât le-a fost interzisă înhumarea în cimitirele englezești, mulți pastori puritani au fost îngropați separat, într-un cimitir neconformist din Bunhill Fields, din afara Londrei. În acest cimitir disprețuit au fost îngropate personalități notabile precum John Bunyan, John Owen, Isaac Watts și Thomas Goodwin. Considerați lepădați și nevrednici, acești oameni ai lui Dumnezeu au fost îngropați dincolo de limitele orașului. Influența puritană s-a diminuat brusc.

În același timp, mulți predicatori anglicani foarte apreciați au predicat o justificare prin credință moralistă, legalistă, coruptă. Acest declin doctrinar a lăsat în Biserica Angliei puțin apetit pentru predicarea Cuvântului. Orice interes pentru cei nemântuiți s-a pierdut. La fel ca apostolii în Grădina Ghețimani, predicatorii englezi au renunțat la veghere și au căzut într-un somn adânc. Convingerile biblice au fost înlocuite cu filozofiile seculare predominante. Era, practic, o foamete în țară după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.

În acest vid spiritual, Dumnezeu l-a ridicat pe evanghelistul englez George Whitefield. La fel ca un fulger pe cerul fără nori, Whitefield a pășit pe scenă ca cel mai prolific vestitor al Evangheliei care s-a ridicat după perioada Noului Testament. Dumnezeu l-a învrednicit pe Whitefield să devină o lumină așezată pe un deal în mijlocul imperiului întunericului condus de Satan.

Această figură influentă, cu o ferveare neobișnuită pentru Evanghelie a stat la răscrucea renașterii evanghelice. Vocea sa profundă a fost catalizatorul pentru trezirea spirituală, iar predicarea sa a răvășit insulele britanice ca o furtună și a electrizat coloniile americane. Prin zelul său evanghelistic, a ațâțat flăcările trezirii până când acestea s-au răspândit în inimile a numeroși bărbați și femei. Se poate afirma că, prin predicarea sa, insulele britanice au fost salvate de echivalentul Revoluției franceze. Iar de cealaltă parte a Atlanticului, o națiune s-a născut în urma proclamării Evangheliei.

Dat fiind faptul că există multe probleme în biserica de azi, generația din ziua de azi are nevoie de o doză consistentă de George Whitefield. Pe măsură ce ne uităm la creștinismul modern, sunt multe lucruri pentru care trebuie să fim

mulțumitori, în special în lumina trezirii produse de Reformă în ultimii ani. Cu toate acestea, a devenit un trend pentru multe mișcări să se retragă într-o celulă calvinistă având un puțin impact în lumea din jurul lor. Whitefield, prin implicarea sa intensă în lume și prin proclamarea ferventă a Evangheliei, are multe să ne învețe cu privire la lucrurile de care avem nevoie disperată să le regăsim.

Avem prea mulți apologeți căldicei care țin lecții la amvoanele zilelor noastre. Nevoia momentului este de *proclamatori* înflăcărați ai lui Dumnezeu și ai harului Său mântuitor, nu de filosofi care să ne explice cum stau lucrurile. Este foarte ușor pentru toată lumea să fie prinsă în capcana preocupărilor sociale și politice care înlocuiesc datoria principală a noastră de a-L proclama pe Hristos. Ceea ce trebuie recuperat chiar acum este credința profundă a lui Whitefield în suveranitatea lui Dumnezeu, cuplată cu o dorință arzătoare de a-i chema pe cei pierduți la pocăință și la credința în Hristos. Whitefield a văzut că cea mai mare nevoie a umanității este aceea de a avea un comportament drept înaintea lui Dumnezeu. La fel cum Whitefield și-a împlinit menirea dată de Dumnezeu de a-i chema pe cei pierduți și lumea moartă în păcat să creadă în Evanghelie, la fel trebuie să facem și noi.

* * *

Înainte să îl descriem pe George Whitefield, trebuie să mulțumesc echipei editoriale de la Reformation Trust pentru dedicarea lor față de seria *Profilul unui lung șir de oameni duhovnicești*. Îi rămân îndatorat lui Chris Larson, care a fost foarte util în ceea ce privește apariția acestei serii. Îi sunt

recunoscător pentru influența continuă fostului meu profesor și actual prieten, Dr. R. C. Sproul.

Sunt îndatorat Christ Fellowship Baptist Church din Mobile, Alabama, unde slujesc în calitate de pastor senior. Nu mi pot imagina că un alt pastor a primit vreodată încurajare de a-L sluji pe Hristos la un nivel atât de ridicat cum am primit eu. Sunt extrem de recunoscător pentru sprijinul colegilor mei de slujire și al bisericii care m-a înconjurat în mod continuu în lucrarea mea de peste hotare.

Doresc să îmi exprim gratitudinea față de secretarul executiv, Kay Allen, care a dactilografiat acest document, Dustin Benge și Keith Phillips, colegii mei pastori de la Christ Fellowship care m-au ajutat să pregătesc acest manuscris.

Îi mulumesc lui Dumnezeu pentru familia mea și pentru sprijinul acordat de ei în viață și slujire. Soția mea, Anne și cei patru copii, Andrew, James, Grace Anne și John, rămân stâlpi de bază pentru mine.

Fie ca Domnul să folosească exemplul lui Whitefield indiferent dacă ești o persoană laică sau un predicator, pentru a-ți crește dedicarea față de cauza lui Hristos și față de înaintarea Evangheliei. În aceste zile, când este o nevoie acută după adevăr la amvon și în biserică, fie ca noi să vedem reîntoarcerea bisericii lui Hristos la puritatea primară prin intermediul unei noi reforme.

Steven J. Lawson
Mobile, Alabama
August 2013